

IDENTITET OCH MOTSTÅND

Normbrott inom hiphop

David Bomark

ABSTRACT

Institution: Konstvetenskapliga institutionen vid Stockholms universitet
Adress: 106 91 Stockholms universitet
Tel: 08-16 20 00 vx

Handledare: Sonya Petersson

Titel och undertitel: Identitet och motstånd: Normbrott inom hiphop

Författare: David Bomark

Adress: davidbomark@gmail.com

Tel: ej tillgänglig

Typ av uppsats: kandidatuppsats magisteruppsats masteruppsats
 licentiatuppsats doktorsavhandling

Ventileringsstermin: HT2014

Den här uppsatsen undersöker hur identitet uttrycks i tre musikvideos som tillhör genren ”queer rap” (Mykki Blanco, Le1f och Zebra Katz) där jag ställer frågan om den identitet som uttrycks hos dem är subversiva. För att ta reda på detta användes representationsbegreppet tillsammans med Richard Dyers definition av stereotyper och José Esteban Muñoz aidentifikations-begrepp.

Dessa tre artisters identiteter går att tolkas som subversiva då de använder normer och redan befintliga identiteter för att skapa nya uttryck, både från det heteronormativa och andra subversiva subkulturer. De skapar nya identiteter och uttryck med de normer som finns.

Sökord: representation, identitet, aidentifikation, disidentification, hiphop, ballroom, queer, stereotyper, Richard Dyer, Stuart Hall, José Esteban Muñoz

Innehåll

INLEDNING	1
Ämnespresentation.....	1
Syfte	1
Teori	2
Material.....	3
Metod	4
Tidigare forskning	4
Disposition	5
ANALYS.....	7
Representation	7
<i>Sociala typer och stereotyper</i>	7
<i>Dubbelt genus</i>	7
<i>Hybriden</i>	9
<i>Distans</i>	11
Makt.....	14
<i>Hiphop- och ballroomkultur</i>	14
<i>Identiteter</i>	16
<i>Motstånd</i>	18
SLUTSATSER	22
SAMMANFATTNING.....	25
KÄLLOR OCH LITTERATUR.....	26

INLEDNING

Ämnespresentation

Musikvideos är ett kulturfenomen som många människor konsumerar, via teve såväl som internet. Trots att musikvideos uppvisar stor variationsrikedom och fantasifullhet finns det vissa normer för hur artisterna ska bete sig som sällan bryts. En aspekt av musikvideon som medium är att den kan sägas ha en identitetsskapande funktion för artisterna gentemot betraktaren. Eftersom det är ett visuellt och performativt medium så finns det utrymme för en personlighet att framträda, jämfört med till exempel ett fotografi eller en låttext på ett papper som saknar alla delar för att skapa en hel identitet via mediet.

Varje musikgenre har också normer för hur musikvideos bör se ut och hur innehållet ska se ut – och inte se ut. Det finns normer för vad som är ett acceptabelt beteende och uttryck. Artisten kan välja att anpassa sig efter de normer som finns och då också passa in, både i samhället och i sin musikgenre. Men artisten kan också välja att bryta mot normerna, vilket också får konsekvenser.

Min ingång till den här uppsatsen är den nyfikenhet som väcktes när jag fick se Mykki Blancos video till låten "Haze.Boogie.Life" där vi får se honom både som man och som kvinna. Utan att vara särskilt insatt i genren så kan jag säga att denna video bryter mot de normer som finns i hiphop. När jag letade efter mer information om honom fick jag veta att han är queer och att han brukar anses tillhöra en särskild genre av rapmusik, "queer rap" där också Le1f och Zebra Katz ingår, två artisters vars musikvideos också är normbrytande

Syfte

Syftet med denna uppsats är att studera musikvideos från genren "queer rap" och undersöka hur tre artister framställs i dessa. Skiljer de sig från de normer som vår kultur har och om så är fallet så vill jag veta *hur* de bryter mot normerna.

För att närma mig dessa frågor använder jag identiteten som en utgångspunkt, där identitet i det här sammanhanget är summan av det som finns i musikvideon där det visuella och det performativa är det som konstituerar identiteten.

De frågor jag vill ha svar på är:

- Hur skapas identiteten hos artister inom genren "queer rap" och hur ser den ut?
- Vilken funktion kan deras identitet tänkas ha?
- Är deras identiteter subversiva gentemot normerna i samhället?

Teori

För att förstå kunna beskriva de identiteter som artisterna skapar så kommer representationsbegreppet att användas då den likt semiotiken undersöker vad olika tecken denoterar och konnoterar. Men representationsbegreppet går ett steg längre än att bara tolka vad ett tecken ger för mening. Representationen sätter in tecknet i ett kulturellt och samhälleligt sammanhang och menar att betydelsen skapas i vår kultur för att vi delar samma betydelsesystem. Men det som gör representationen extra intressant är inte bara hur vi tolkar tecken utan också hur vi använder tecken för att *skapa* mening.¹

Med Richard Dyers definitioner av *sociala typer* och *stereotyper* tillsammans med representationen kan normer utforskas för hur människor förväntas vara och vad som är ett brott mot det som vår kultur gemensamt bestämt är acceptabelt. Dyer skriver att *typer* är ett sätt för människan att förstå omvärlden och två av dem är intressanta för denna uppsats. Den första, sociala typer, är de som passar in i de normer som vårt samhälle har, och dessa är inkluderande och det finns ett stort utrymme för variation. Den andra typen, stereotyperna, är de som hamnar utanför dessa normer men istället för att vara helt utanför samhället så placeras de som avviker från normerna in i stereotyper som inte innehåller mycket utrymme för variation alls, de förväntas istället uppfylla alla kriterier som innehåller. Därför blir också hur dessa stereotyper normerande då de i förlängningen blir en självuppfyllande profetia.² Därför kan också dessa normer sägas vara det som konstituerar vår identitet.

För att vidare förstå hur identiteten skapas så kommer Judith Butlers idé om att genus är performativt att användas men här också innefatta mer än bara genus. Precis som genus är en samling av normer så är också identiteten en plats där normer spelar en viktig roll. Med hennes performativitet så kommer inte enbart genus att undersökas utan den kommer också att användas ur ett bredare perspektiv där sexualitet och subkultur också skapar normer och där identiteten kan sägas vara performativ i den kontext som individen befinner sig.³

I José Esteban Muñoz bok *Disidentifications: Queers of Colors and the Performance of Politics* utforskas identiteten och hur den både kan tas isär i flera delar och återanvändas i nya sammanhang men också hur identiteten kan användas som en motståndsstrategi mot majoritetskulturen. Den beskriver också hur identiteten kan användas av minoritetskulturen för att motverka de konformistiska krafterna som finns hos en majoritetskultur men också hur konformism kan vara en räddning för vissa. Aidentifieringen kan enkelt användas tillsammans med de sociala typerna och stereotyperna som finns hos Dyer för att beskriva de

---

¹ Stuart Hall, Jessica Evans & Sean Nixon (red.), *Representation*, 2. ed., SAGE, London, 2013, s. 4.

² Richard Dyer, "Stereotyping", *Media and Cultural Studies*, Durham, Meenakshi Gigi & Kellner, Douglas M. (red.), Rev. ed 2006, Blackwell Publishing, Malden, 2006, s. 353-365.

³ Judith Butler, "Performative Acts and Gender Constitution: An Essay in Phenomenology and Feminist Theory", 1988, *The Art of Art History*, red Donald Preziosi, Oxford University Press, Oxford, [1998] 2009, s. 356-366.

strategier som minoritetsgrupper använder för att motverka de konformistiska krafterna hos majoritetskulturen.⁴

När man talar om diskurser så är det oftast i ett sammanhang där diskursen är en lingvistisk företeelse där ett samtal eller *hur* man talar om ett objekt. Den definition av diskurs som används inom representationsteorin är istället mer lik den Foucault definierar där även *hur* diskursen *görs* är av intresse. Diskursen definierar vad det är vi talar om och den bestämmer även *hur* vi talar om detta. Det finns alltså en reglerande kraft inom diskursen som gör det svårt att bryta mot de konventioner som finns inom ett område.

Material

För att kunna svara på frågan hur artister i denna genre skapar en identitet har jag valt tre artister, Mykki Blanco, Lelf och Zebra Katz, där en musikvideo av vardera artist har valts ut för denna analys. När jag gjorde urvalet av musikvideos till de andra två artisterna letade jag efter videos där artisterna själva framträder och att den är representativ för hur artistens andra videos ser ut för att undvika att välja en musikvideo som är ett stilbrott mot artistens andra videos.

Den video som valdes från Mykki Blancos repertoar är också den musikvideo som var startskottet för denna studie: "Haze.Boogie.Life". Låten kommer från mixtape-skivan *Cosmic Angel: The Illuminati Prince/ss*, videon är regisserad av Danny Sangra och utgavs av Pitchfork Media i oktober 2012.⁵ "BLK WICCAN" från 2013 är den video som valts från Zebra Katz. Den är regisserad av Mara Zampariolo från produktionsbolaget Medium.⁶ Av samma anledning kommer videon till Lelfs låt "Wut" att användas, regisserad av Sam Jones år 2012.⁷ Alla tre artisterna har gjort sina musikvideos tillgängliga via videocommunity-sidan YouTube.

För att få en djupare förståelse för artisterna och om de har tankar kring sin egen position i samhället kommer intervjuer från tidningar och andra medier att användas. I dessa kan den kontext som de tre artisterna själva uppfattar att de befinner sig i utforskas och även hur de själva tänker kring sin egen position och identitet.

---

⁴ José Esteban Muñoz, *Disidentifications: Queers of Color and the Performance of Politics*, Univ. of Minnesota Press, Minneapolis, 1999.

⁵ Larry Fitzmaurice, "Watch: Mykki Blanco Wields a Bat, Gets Disorienting in the New Video for 'Haze.Boogie.Life'", 2012-10-12, Pitchfork hämtad från: <http://pitchfork.com/news/48194-watch-mykki-blanco-wields-a-bat-gets-disorienting-in-the-new-video-for-hazeboogielife/> (2014-12-13).

⁶ mediumgrey89, "BLK WICCAN – Zebra Katz", 2013-1-17, hämtad från: http://youtu.be/tgf_ekShQFs (2013-12-27).

⁷ CampAndStreet, "Lelf – Wut (Official video)", 2012-07-19, hämtad från: <http://youtu.be/Nrnq4SZ0luc> (2013-12-27).

Metod

Eftersom det är musikvideos som undersöks så finns det fler inblandade än bara artisten som också har inflytande på slutprodukten och därmed också representationen och den identitet som jag vill undersöka. Men jag argumenterar för att artisten är delaktig i hur videon blir och om artisten går med på att den ska se ut på ett visst sätt så är han också delaktig i hur dennes självrepresentation i slutändan blir.

För att undersöka hur identiteten uttrycks hos de här tre artisterna så började jag med att titta igenom de tre musikvideos som valts ut för att bilda mig en uppfattning av vad materialet bestod av. Efter detta kunde jag fastställa att det var främst i det visuella och det performativa som identiteten uttrycktes. I första kapitlet av uppsatsen samlades dessa intryck. Den första variabeln, visualitet, undersökte vad artistens kläder, utsmyckningar och miljöer konnoterar. Under det performativa hamnar artisternas rörelsemönster, deras dans och vad de gör i videon. Dessa två är tätt sammankopplade eftersom de tillsammans skapar en förståelse för tecknet, en trästav får till exempel olika betydelser och benämningar om den används som ett stöd för att kunna gå eller om den används som ett vapen.

Slutligen tog jag resultaten och använde de teorier kring identitets-skapande och motstånd som Muñoz presenterar och diskuterar detta tillsammans med representationen för att kunna svara på om deras identitetsskapande praxis är subversiv.

För att göra det enklare att förstå uppsatsen och undvika förvirring kring namn valde jag att genomgående kalla artisterna vid deras artistnamn och inte deras riktiga eftersom det är den identitet som skapas i deras musikvideos som är av intresse i denna studie och inte personen bakom artistens essentiella identitet. I det intervjumaterial som används så benämns artisterna både med sitt artistnamn och också sitt riktiga namn beroende på vilken tidning intervjun kommer från.

Tidigare forskning

I antologin *That's the Joint!: The Hip Hop Studies Reader* finns texter samlade kring forskning av hiphop, där hiphopens historia, dess politiska aspekter och dess texter står i fokus.⁸ Greg Dimitriadis studerar också hiphop och har mer specifikt studerat identitet hos de som konsumerar hiphop i sin bok *Performing identity/performing culture: Hip Hop as Text*,

---

⁸ Mark Anthony Neal & Murray Forman (red.), *That's The Joint!: the Hip-hop Studies Reader*, Routledge, London, 2004.

Pedagogy, and Lived Practice. Han fokuserar på hur ungdomar använder hiphop som en identitet och hur musiken fungerar som en plattform för lärande utanför skolan.⁹

Antologin *Black Queer Studies* problematiserar förhållandet mellan queerstudier och det mestadels amerikanska forskningsfältet ”black studies” som studerar afroamerikaners plats i samhället.¹⁰ Där finns en text som tar också upp problemet för svarta queer-personer som inte platsar i varken den svarta kulturen men heller inte i queerkulturen då den förutsätter en vit, homosexuell man.¹¹ Den är deskriptiv i hur situationen ser ut för svarta queer-personer och var problematiken ligger från båda perspektiven; *svart* och *queer*.

Den forskning som rör sig inom området för postkolonial- och queerteori är oftast endast beskrivningar av hur marginaliseringen sker och vilka bakomliggande orsaker den har, vilket i sig är viktig kunskap i akademiska sammanhang för att förstå omvärlden. Något som inte undersöks i samma utsträckning är det motstånd som finns hos marginaliserade grupper. Det motstånd som görs inom vissa marginaliserade grupper, och då specifikt till vad den här uppsatsen kommer att undersöka, kan ta sin form genom viljan att synas och använda visuella markörer för detta ändamål.

Det här är inte första gången som Mykki Blanco, Lelf och Zebra Katz är föremål för akademiska studier i Sverige; Sofia Hedberg på institutionen för musikvetenskap på Uppsala universitet skrev år 2013 en kandidatuppsats om deras musik, framträdande och musikvideor, där hon undersökte innehållet i deras låttexter, musikvideor och kroppsliga markörer för att undersöka hur kön konstrueras hos dessa artister ur ett queerteoretiskt perspektiv.¹² Också Moa Johansson använde Mykki Blanco men istället tillsammans med de kvinnliga rapartisterna Angel Haze och Brooke Candy i sin masteruppsats på Södertörns högskola i genusvetenskap, där hon fokuserade på hur dessa tre rapartister performativt skapar femininitet.¹³

Disposition

I första kapitlet kommer en analys göras av hur identitet skapas, där representationen används för att tolka artisterna. För att det ska bli enkelt och överskådligt har jag valt att kalla varje

---

⁹ Greg Dimitriadis, *Performing Identity/Performing Culture: Hip Hop as Text, Pedagogy, and Lived Practice*, rev. ed., P. Lang, New York, 2009.

¹⁰ E. Patrick Johnson & Mae G. Henderson (red.), *Black Queer Studies: A Critical Anthology*, Duke University Press, Durham, NC, 2005.

¹¹ E. Patrick Johnson, ”’Quare’ Studies, or (almost) Everything I know about Queer Studies I Learned from My Grandmother” *Black Queer Studies: A Critical Anthology*, E. Patrick Johnson & Mae G. Henderson (red.), Duke University Press, Durham, NC, 2005

¹² Sofia Hedberg, ”Wut is wut? ”: *En studie av maskuliniteter och sexualiteter inom hiphop-genren*, kandidatuppsats, Institutionen för musikvetenskap, Uppsala universitet, 2013.

¹³ Moa Johansson, *Werkin' girls : a critical viewing of femininity constructions in contemporary rap*, masteruppsats, Institutionen för kultur och lärande, Södertörns högskola, 2013.

avsnitt för något som karaktäriserar varje artists sätt att hantera sin identitet: dubbelt genus, hybrider och distans.

Efter detta kapitel kommer makt att diskuteras. I det första avsnittet tas kontexten kring dessa artister upp där diskursbegreppet används för att ta fram de maktstrukturer som finns i dem. Tillsammans med detta kommer identiteten att diskuteras, särskilt vilka möjliga identiteter som finns att tillgå och hur artisterna har skapat sina identiteter. Efter detta diskuteras identiteten i relation till makt och motstånd där huvudsakligen José Esteban Muñoz teorier kommer användas. Resultaten kommer här föras tillbaka till representationen som diskuteras i första kapitlet.

Efter detta kommer de slutsatser som kommit av resultaten där analysen breddas och sätts in i ett större perspektiv. Här kommer också svaren på de frågor som ställdes i inledningen att besvaras.

ANALYS

Representation

Sociala typer och stereotyper

Innan jag går vidare i min analys vill jag grundligare redogöra för skillnaderna i begreppen *social typ* och *stereotyp* enligt Richard Dyer. De sociala typerna är de vad som skulle kunna klassificeras som godkända variationer av beteenden och uttryck som följer normerna i samhället, såsom sexualitet, vithetsnormer och könsroller. Stereotyperna är istället de variationer som direkt bryter mot samhällets normer, som homo- och bisexualitet, att vara svart och att vara transsexuell. De sociala typerna är många och mer flytande, en människa kan vara många saker, men går man över gränserna och blir avvikande så är det mer rigid. Stereotypen är istället en person eller karaktär som har ett avvikande beteende från de normer som finns i samhället och blir därför reducerad till en grovhuggen beskrivning som dessutom i samhällets ögon representerar alla som ingår i den. De sociala typerna är ”vi” och stereotyperna är ”de andra”, som reduceras till en homogeniserad grupp där alla är likadana, tänker likadant och har samma beteende.¹⁴ Ett exempel skulle kunna se ut såhär: en man med fru och barn kan dansa balett, jobba med färg och form och är otroligt modeintresserad och vara en *social typ* eftersom den tillåter större svängrum. Men en queer man som jobbar inom skogsindustrin, går på fotbollsmatcher och köper sina kläder på Gekås, kommer ändå bli reducerad till stereotypen ”bög”.

Relationen mellan sociala typer och stereotyper är att sociala typerna lever efter de regler som samhället ställt upp och stereotyperna är de som är exkluderade från samhället.¹⁵ Med hjälp av dessa två begrepp kan en brygga mellan hur representationen ter sig och att förstå de normer som vårt samhälle innehåller.

Dubbelt genus

Michael Quattlebaum Jr är en performance-artist från Kalifornien som använder ett kvinnligt alterego, Mykki Blanco, när han gör musik. Det pronomen som Blanco vill ska användas är *hon*. Det är dock viktigt att påpeka att Quattlebaum inte är transsexuell utan är en transvestit. När han ikläder sig rollen som Mykki Blanco så är det ett performance. Men även om Quattlebaum uttryckligen sagt vilket pronomen Blanco har så öppnar han också upp för en flytande genustillhörighet då han säger att vi ibland kommer få se henne i militärkängor och var överkropp, vilket också händer i de flesta musikvideos som artisten gett ut vilket jag

---

¹⁴ Dyer 2006, s. 354-356.

¹⁵ Dyer 2006, s. 355.

kommer återkomma till.¹⁶ I fortsättningen kommer Mykki Blanco syfta på den person som vi får se i musikvideon, inte Quattlebaum som finns utanför videons mikrokosmos.

I videon till låten "Haze.Boogie.Life" är Blanco mest ensam i fokus under hela tiden, vid ett fåtal tillfällen ser vi andra personer i videon. Musikvideon innehåller ingen egentlig berättelse utan innehåller istället fem scener, som man också skulle kunna kalla för stillbilder eftersom scenerna inte innehåller någon berättelse och hon befinner sig på samma plats i de olika segmenten. Det är som att scenerna är filmade fotosessioner med en modedefotograf där hon poserar för en fotograf. Tre av scenerna är kvinnligt kodade och två manligt kodade.

Kläderna och kroppsspråket som används i de här scenerna konnoterar en traditionell bild av hur kvinnor är. I en scen, se bild 1 på nästa sida, ser vi en av de kvinnligt kodade scenerna där Blanco har en åtsittande tröja med en gräll rosa färg med geometriska mönster tillsammans med rosa läppar, orange nagellack, neongrön ögonskugga och ett pastellorange armband. Håret, både frisyren och hur hon tar på sitt hår, förstärker det kvinnliga i bilden. I de andra scenerna ser vi henne i en röd sammetsklänning med rött läppstift, sitt långa flätade hår uppsatt i två tofsar mitt på huvudet och slutligen i en svart klänning med håret utsläppt med stora ringar i öronen. I samtliga kvinnligt kodade scener så är kroppsspråket sensuellt och kaxigt, kanske skulle hon även kunna uppfattas som "bitchig".

De här tre kvinnligt kodade bilderna av Blanco lämnar inget utrymme för någon tvekan vilket genus hon är. Vi ser att detta är en man i kvinnokläder men några markörer för det manliga könet saknas helt. Det finns heller inte något som skulle kunna sägas vara könlöst, i form av unisex-kläder eller visuella markörer som både män och kvinnor kan ha. Plaggen är klänningar eller möjligen en tajt topp (i bild 1 vet vi inte vad hon bär på underkroppen), färgerna är vad som traditionellt förknippas med "tjejfärger" som rosa och lila och även hennes rörelser och smink kan inte på något sätt konnotera man.

De scener där Blanco iklär sig ett manligt uttryck så finns markörerna för manligt där men det finns ett större utrymme för ambivalens. I en av scenerna där hon ikläder sig manligt kodade markörer, se bild 2 på nästa sida, har hon på sig en lila bombarjacka med vinrött foder, rutiga lila kalsonger och i sitt flätade hår finns det lila, rosa och gula inflätade slingor. Bombarjackan och de synliga kalsongerna tillsammans med den bara överkroppen för tankarna till en machokille, de är tydliga markörer som konnoterar man. Det slagträ hon bär med sig tillsammans med de svarta krigsmålningar hon har under ögonen och att hon bär en bombarjacka gör att det finns våldsamma undertoner i scenen. Även de tatueringar som finns på hennes kropp förstärker detta eftersom de på en svart kropp konnoterar gangsters och gängmentalitet. Men de färger som Blanco har på sig konnoterar "tjejfärger". Det kan

---

¹⁶ Steph Kretowicz, "Mykki Blanco interview: 'I'm basically just doing glam rock'", 2013-03-28, *Dummy*, hämtad från: <http://www.dummymag.com/features/mykki-blanco-interview-i-m-basically-just-doing-glam-rock> (2014-12-13).

spekuleras i om Blanco vill visa att det fortfarande är kvinnan Blanco som vi ser fast det är en manligt kodad kropp som visas.

Då vi ser att Blanco är en man så måste hon förstärka de kvinnliga markörerna för att vi ska förstå att detta är en kvinna, det blir nästan övertydligt. Men kanske är detta överdrivna sätt att hantera de två genus som hon använder nödvändigt för att skapa dikotomin mellan manligt och kvinnligt hos karaktären Blanco som uppenbarligen är en man. Om en man ska kunna passera som kvinna så måste de markörerna förstärkas som pekar mot ”kvinna” precis som en kvinna som vill passera som man förstärker de manliga markörerna. Markörerna kring begreppet ”kvinna” är uppenbarligen mycket viktiga i Blancos identitet.

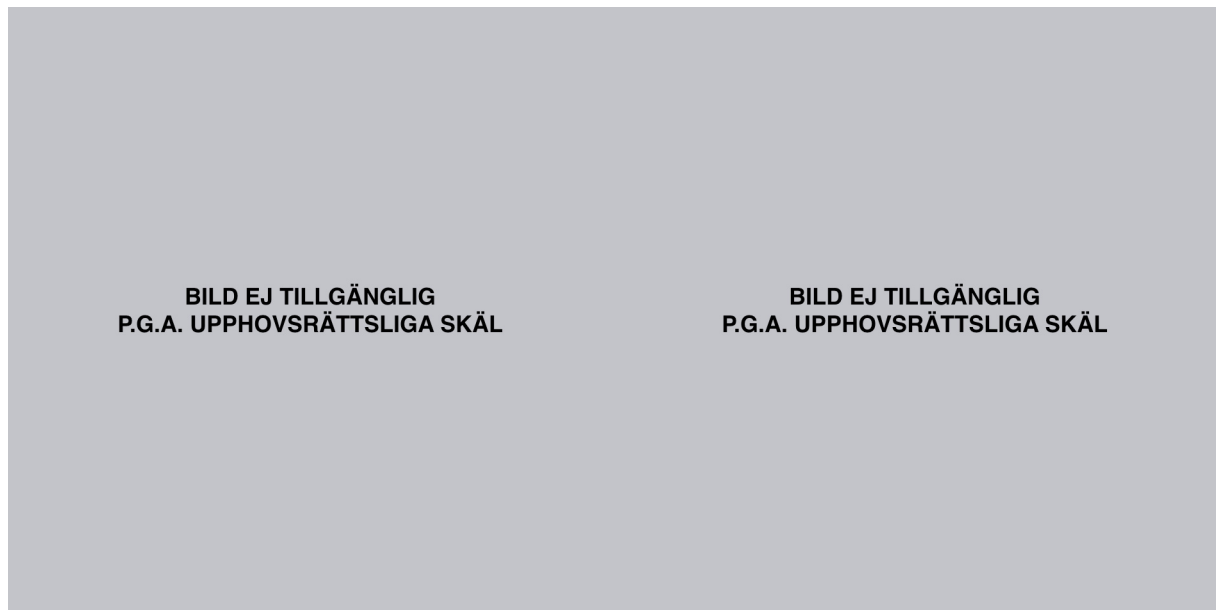

Bild 1. Mykki Blanco, "Haze.Boogie.Life", 2012.

Bild 2. Mykki Blanco, "Haze.Boogie.Life", 2012.

Hybriden

Le1f, eller Khalif Diouf som han egentligen heter, kommer från en musikalisk familj och fick tidigt upp ögonen för rap, men det var inte förrän efter att han avslutat sin dansutbildning som han började göra egen musik. Numera producerar han både sin egen musik och andras.

Videon till låten "Wut" innehåller främst scener där vi får se Le1f dansa i olika miljöer där han också interagerar med andra personer eller att det finns dansare som dansar i bakgrunden. Videon består av fyra scener. I den första scenen dansar Le1f och två kvinnor, dock ej samtidigt, mot en vit bakgrund, alla bär färgglada kläder. Nästa scen är mörk och vi ser Le1f och två män i motljus. Le1f har en kam i sitt lila hår.

Tredje scenen, som kan ses i bild 3 på nästa sida, sitter Le1f i knäet på en vit man med en mask. Den scenen har två intressanta ingångar som jag tycker är intressanta.

Den första är själva situationen. Han sitter på den vita mannens knä med en osäker kroppshållning och ser ut att skratta lite försiktigt. Situationen konnoterar en heteronormativ situation där mannen sitter passiv och låter kvinnan sitta på hans knä eftersom hon är så lätt och han stark, hon skrattar lite generat och vet inte riktigt vad hon ska nu göra när hon sitter i hans knä. Det finns sexuella undertoner i situationen vilket förstärks när Lelf börjar dansa ”lap-dance” framför denna vita man. Men i det här fallet så är det ingen kvinna som sitter i mannens knä eller dansar för honom, utan en queer man med basketkläder på sig. Han ser ut som en man men hans beteende konnoterar en förförande kvinna.

Den andra ingången till den här bilden tar istället en homonormativ tolkning och fokuserar främst på den vita mannen med masken. Han är vältränad, inget hår på bröstet och är endast iklädd ett par shorts och är inoljad vilket gör att vi förstår att han finns i den stolen som ett objekt för oss att njuta av att titta på, han finns där för att han har en kropp som ska bli beundrad. Det faktum att han är vit kan vara ett uttryck för att den amerikanska gaykulturen är en vit kultur, därför är den här vita mannen ett föremål för homosexuell åtrå.¹⁷ Men det faktum att han har en Pikachu-mask, som är en karaktär från den populära tecknade serien för barn, Pokémon, förkastas hans position som åtråvärd för att istället bli en avsexualiserad figur från ett barnprogram. Vi ser honom istället som något fänigt och barnsligt.

Lelf dansar framför en Reutersvärdtriangel mot slutet av videon, se bild 4 på nästa sida. Han använder ett rörelsemönster som man i dagligt tal skulle kunna kalla för ”fjolligt” eller ”böigt”. Det är yviga armrörelser och mycket höftrörelser. Bara genom att titta på hans dans så dras slutsatsen att han måste vara queer (vilket också är helt riktigt). Men om en kvinna skulle använda samma rörelsemönster i en musikvideo så är det inte säkert att det skulle uppfattas som avvikande. Kvinnan med samma dans skulle kunna infogas i den sociala typ som gäller för kvinnor och hur de får dansa i en musikvideo, men Lelf blir reducerad till stereotypen ”bög” på grund av dansen. I dessa scener har han på sig tajta kortbyxor och en poncholiknande överdel som förstärker yvigheten i hans rörelser.

I denna scen finns också en svart dansare som också har en bar överkropp, precis som mannen med masken, men han interagerar aldrig med Lelf. Denna dansare avvärjas heller inte av någon mask och förblir därför ett objekt att åtrås. Det finns alltså en tydlig skillnad i hur den vita mannen och den svarta dansaren representeras i videon. Att Lelf dessutom är svart själv kan vara anledningen till varför den svarta mannen inte blir reducerad till en avsexualiserad karaktär från ett barnprogram som den vita mannen blir. Detta kan tolkas som ett ställningstagande från Lelfs sida att svarta killar är att beundras men vita män ska ringaktas.

Till skillnad från Mykki Blanco så använder Lelf manligt och kvinnligt *samtidigt* när han använder stereotypen och identiteten ”bög” eller ”fjolla”. Han har på sig basketkläder

---

¹⁷ Muñoz 1999, s. 9.

samtidigt som han betar sig som en förförande kvinna. Han har en kort frisyr men hans hår är färgat lila. Detta är genomgående, både i det visuella markörerna och de performativa markörerna. Han är androgyn i den betydelsen att han *gör* båda könen samtidigt.

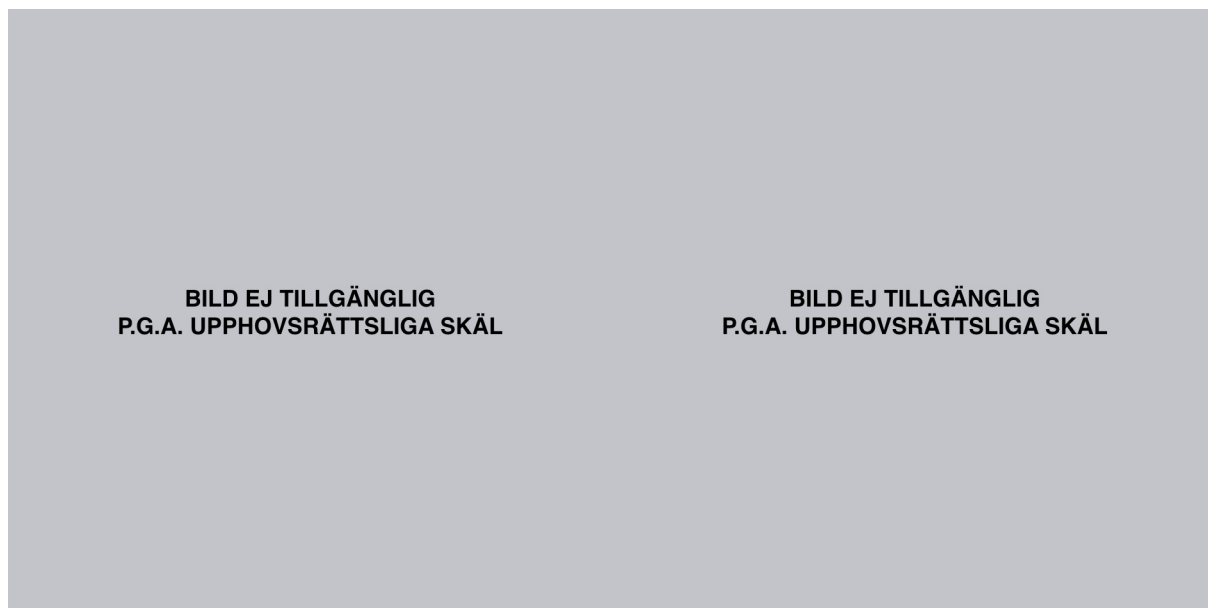

Bild 3. Le1f, "Wut", 2012.

Bild 4. Le1f, "Wut", 2012.

Distans

Zebra Katz, som är Ojay Morgans alter-ego, blev känd genom hans låt "Ima read" 2012. Låten är dock äldre än så, men det var när Rick Owen använde den på sin modevisning i Paris det året som låten, och Zebra Katz, fick sitt genombrott. Låten refererar till ballroomkulturen (se nästa kapitel under rubriken "Hiphop- och ballroomkultur") som fanns i New York hos den queera svarta och latino subkulturen där "read" är ett verb som betyder att man förolämpar någon och visar sig kaxig. Låtens titel kom till när han gick på ett college där det var främst vita elever där han upplevde att han blev reducerad endast till sin hudfärg. Vid ett flertal tillfällen fick han spela roller som "krävde" en mörk hudfärg på skådespelaren.¹⁸

Ett återkommande drag i Zebra Katz musikvideos är att han själv är passiv i det narrativ som finns i videon, istället är det andra som agerar. Hans visuella identitet som artist är heller inte lika extravagant som de tidigare två artisterna. De få gånger som vi ser honom i mer extrema visuella uttryck, såsom smink, så är det ett konstnärligt uttryck för just de scenerna i den specifika musikvideon, det är inte hans generella visuella identitet.

Däremot förekommer det andra intressanta identiteter i Zebra Katz videos. I musikvideon till låten BLK WICCAN får vi utöver Zebra Katz också se elva personer som på något sätt är

---

¹⁸ Laura Snoad, "Dazzle-Camo: An Interview With Zebra Katz", 2013-07-25, *The Quietus*, hämtad från: <http://thequietus.com/articles/12903-zebra-katz-interview> (2014-12-13).

avvikande från normerna. Zebra Katz själv är klädd i en kappa med svart och lila tyg och bär ett par solglasögon. De andra personerna agerar framför kameran på ett eller annat sätt, antingen genom att bara finnas framför kameran eller att de dansar eller gör ett performance av något slag. I slutet av videon blir alla medverkande presenterade och vi får veta vad de heter och vilka yrken de har. Det faktum att vi också får information om vilka de är utanför det narrativ som finns i musikvideon gör att identiteten blir ännu mer mångfacetterad och därför finns det också fler möjliga ingångar i tolkningarna.

I videon får vi bland annat se Igor, som syns på bild 5 nedan, dansa i högklackade platåskor iklädd svarta högt sittande byxor med ett svart linne gjord av ett läderliknande material som har låg halslinning. Kläderna konnoterar lack-och-läder som i sin tur konnoterar fetischer och sex. Detta tillsammans med hans mustasch, som gör att han ser ut som läderkillen från Village People, gör att vi reducerar honom till en stereotyp: bög. Vi får också veta att han jobbar som svetsare. Den kombinationen bryter mot normerna på många sätt, här blandas manligt och kvinnligt, arbetare och underhållare i en och samma person.

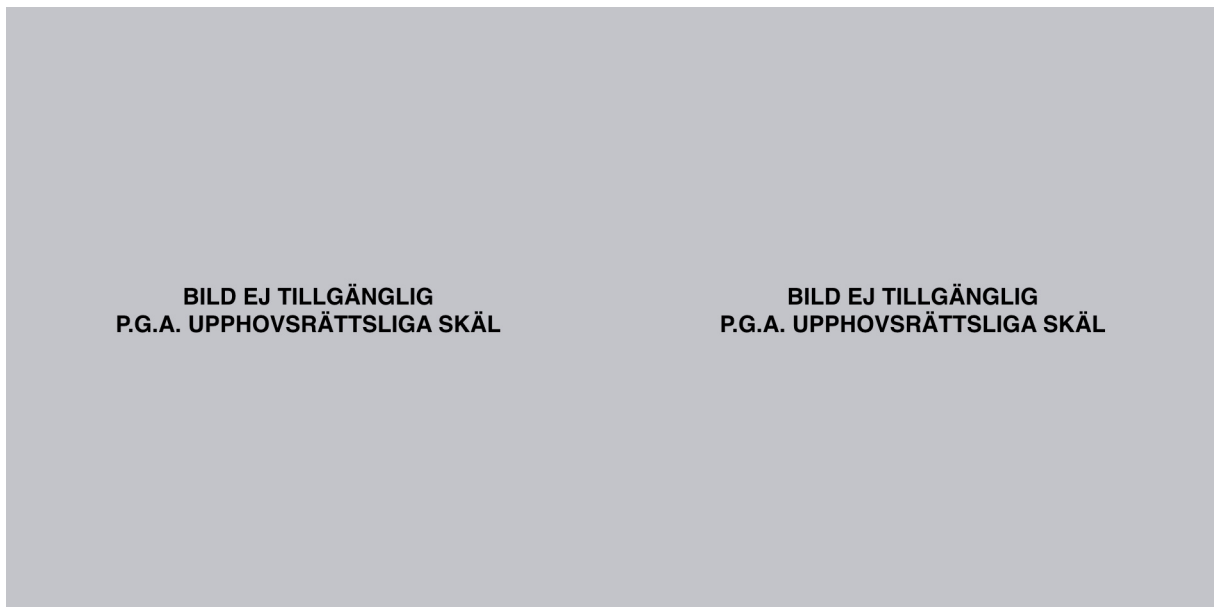

Bild 5. Zebra Katz, BLK WICCAN, 2013.

Bild 6. Zebra Katz, BLK WICCAN, 2013.

De andra personerna i videon är som sagt avvikande, men inte på samma uppenbara sätt som Igor. Herve, turistguiden med insjunkna ögon och utmärglad kropp, kanske inte klassas som vacker hos de flesta men han har ett utseende som är annorlunda. Mae, den asiatiska kvinnan i videon, är avvikande i sitt beteende: hon har på sig ett läderhalsband med nitar, dricker läsk ur en burk som hon senare i videon låter rinna ur munnen (se bild 6 ovan).

Till skillnad från Mykki Blanco och Le1f så har Zebra Katz med vita personer i sin video som inte på något sätt blir förminskade, men heller inte porträtteras ha ett överläge över någon annan, vilket också är något som återkommer i hans andra musikvideos. Personerna som vi får se i denna video är likställda varandra, vilket inte fallet i Le1fs video där den enda vita

mannen döljs bakom en mask och görs till åtlöje. Här ser vi istället en slags hyllning till de som avviker från normerna och någon åtskillnad på grund av hudfärg görs inte.

Makt

Hiphop- och ballroomkultur

De identiteter som diskuterats i föregående kapitel kan kopplas till två kulturyttringar, hiphop och ballroom. För att kunna diskutera dessa två tillsammans med identiteter och för att ge en bakgrund till hur identiteterna hos artisterna skapas så kommer Michel Foucaults definition av diskurser att användas. Den definitionen skiljer sig en del från tidigare definitioner då fokus flyttar från det lingvistiska till det som är betydelsebärande för vår kultur. En diskurs är enligt honom det som skapar mening om olika ämnen som i sin tur gör att vi kan tala och använda detta specifika ämne. Men samtidigt som det ger oss ett sätt att förstå och tala om olika diskurser, eftersom det ringar in ett visst område, så är en diskurs preskriptiv i hur vi kan tala om detta. För att låna ett exempel från Stuart Hall, så är fotbollen just en fotboll eftersom vi känner till diskursen ”fotboll”, som är en lagsport, där det finns ett mål, spelare och att det är en sport. Men utan diskursen så är fotbollen bara en rund form gjord av läder. I vår kultur finns diskursen ”fotboll” som bestämmer hur vi förstår den då den reglerar vad som kan sägas och vad som inte kan sägas om fotboll. I den diskursen är det accepterat med uppmuntrande rop från läktaren under en match, vilket absolut inte hade varit accepterat under en konsert med en symfoniorkester. Inom diskursen finns alltså en kod som fastställer hur vi *gör* i specifika situationer eller omgivningar.¹⁹

Tillsammans med den kunskap som *skapar* diskursen så skapar den också en ”sanning”, som inte ska förväxlas med en definitiv sanning. Den är istället en sanning som är riktig *inom diskursen*. Den här sanningen styr hur en diskurs både prisar och fördömer vissa beteenden som följer eller bryter mot de sanningar som finns i olika diskurser.²⁰ John Storey uttrycker diskurser som möjliggör, begränsar och utgör det vi vill prata om.²¹ Manligt och kvinnligt är två exempel på diskurser som skapar sanningar av hur män och kvinnor är (eller snarare, *bör vara*), därför blir den som inte följer dessa diskurser som samhället förväntar sig straffade när de avviker från diskursen.

Diskurser och de sociala typer och stereotyper som skrivits om tidigare i denna uppsats liknar varandra. Skillnaden är att de två olika typerna snarare är ett sätt att beskriva huruvida någon är avvikande eller inte från de normer som finns. Diskurser är istället den kontext som de här två typerna befinner sig i.

Hiphop har sina sanningar som ”bestämmer” hur genren ser ut och vilka normer som finns för hur man betar sig. Utan att göra en uttömmande redogörelse för genren som helhet så vill jag i stora drag redogöra för den maskulinitet och sexualitet som finns i den. Hiphop har en star

---

¹⁹ Hall 2013, s. 29-30.

²⁰ Hall 2013, s. 33-34.

²¹ John Storey, *Cultural Studies and Popular Culture: An Introduction*, 4 ed., Pearson, Harlow, 2006, s. 101.

koppling till afroamerikansk kultur som också är en machokultur. Varför den är en machokultur förklarar Stuart Hall med hur de under slaveriet nekades att attribut som vi ofta förknippar med manlighet, såsom att vara familjefadern, äga land och att vara fri att besluta om sitt eget liv. Med den historien bakom sig så har de afroamerikanska männen istället förstärkt de attributen som tidigare saknats. Därför är machokulturen så stark för den afroamerikanska befolkningen för att det är en motreaktion mot det förtryck som de upplevt tidigare i historien.²² Den afroamerikanska machokulturen förutsätter också att heterosexualitet är normen och tolererar inte alls en avvikande sexualitet. Busta Rhymes svarade, när han fick frågan om homofoba texter i hiphop: "That homo shit? That's what you're talking about? With all due respect... What I represent culturally doesn't condone it".²³ Snoop Lion (tidigare Snoop Dogg) bekräftar också att rap är maskulin genre och att han inte tror att homosexualitet någonsin kommer vara en del av den, även om han själv inte tycker att homosexualitet är ett problem.²⁴

Ballroomkulturen är en subkultur från Nordamerika som är raka motsatsen till rapkulturen gällande heteronormer. Denna subkultur är queer-orienterad där medlemmarna är afroamerikaner eller har rötter i Latinamerika och att de avviker från heteronormen. Medlemmarna mer eller mindre bor tillsammans i olika "hus". Dessa hus fungerar därför också som en institution för unga homosexuella och transsexuella som förskjutits från sina familjer eller på annat sätt hamnat utanför det sociala skydds nätet att ha ett hem och en familj igen. Ballroomkulturen genomsyras av en flytande genustillhörighet och en familjeliknande konstruktion. Personerna som ingår i kulturen samlas ofta och tävlar mot varandra i något som kan liknas vid danstävlingar där själva akten kring genustillhörighet är tävlingsmomentet. Dessa tävlingar brukar beskrivas som färgsprakande och fungerar som ett kitt för att hålla ihop gemenskapen inom subkulturen.²⁵

Mykki Blanco, Lelf och Zebra Katz säger alla att de inspirerats av ballroomkulturen när de gör sin musik även om den inte finns där explicit. Lelf använder den i sitt musikskapande i form av slang från ballroomkulturen och den performativa aspekten i dessa sammanhang är väldigt viktigt för honom, vilket vi också kan se i musikvideon till "Wut". Han vill också att

---

²² Hall 2013, s. 252.

²³ Carrie Battan, "We Invented Swag: NYC's Queer Rap", 2012-03-21, *Pitchfork*, hämtad från: <http://pitchfork.com/features/articles/8793-we-invented-swag/> (2014-12-17).

²⁴ Simon Hattenstone, "From Snoop Dogg to Snoop Lion: the reinvention of a gangster rapper", 2013-04-06, *The Guardian*, hämtad från: <http://www.theguardian.com/music/2013/apr/06/snoop-dogg-lion-interview> (2014-12-27).

²⁵ Marlon M. Bailey, "Performance as Invention: Ballroom Culture and the Politics of HIV/AIDS in Detroit", *Souls: A Critical Journal of Black Politics, Culture and Society*, 2009, s. 253 – 274.

hans musik ska kännas ”renande för homosexuella människor och för svarta människor och alla andra i någon utsträckning”, vilket är vad ballroomkulturen står för enligt honom.²⁶

Mykki Blanco, Le1f och Zebra Katz är en förening mellan rapkultur och ballroomkultur. Som öppet queera så bryter de här artisterna mot en av de sanningar som konstituerar hiphop: heterosexualitet är normen. Men de tar också in ballroomkulturen som istället är inkluderande för avvikelser från heteronormen. De skapar en fusion av två redan existerande diskurser för att skapa sig en egen plats där de har en plats.

Jose Esteban Muñoz skulle kalla den diskurs som de ingår i för en kontradiskurs eftersom den arbetar mot de sanningar som finns för hur rapmusiker ska vara eftersom den har nya definitioner av vad som är sant. Här blir det också tydligt att makt inte alltid fungerar uppifrån och ned utan att den kan finnas både horisontellt och som ett cirkulär företeelse. Inte som att det finns en dominerande och en dominerad, utan att de interagerar med varandra och fungerar olika i olika situationer.²⁷

Identiteter

I föregående kapitel gjordes en deskriptiv analys av de tre artisternas musikvideos. I det här avsnittet kommer jag använda de resultaten och föra en diskussion kring hur denna representation också kan sägas uttrycka identitet.

De identiteter som vi får se i de musikvideos som analyserats i föregående kapitel är begränsade till ett fåtal. Identiteterna kretsar främst kring genus, där en lek med manligt och kvinnligt är i fokus. Mykki Blanco, som är en kvinnlig karaktär men som vi får se både som kvinna *och* som man. Le1f är en hybrid mellan manligt och kvinnligt. Hos dessa två finns dikotomin manligt och kvinnligt tydligt i de identiteter som förmedlas i deras videos. De markörer som används är antingen manliga eller kvinnliga, det finns inget som skulle kunna vara könlöst.

Men finns det markörer som är utan genus? Dels finns det markörer som tveklöst är kodade för ett specifikt genus, som klänning och ögonskugga som alltid konnoterar kvinna och bombarjacka och skägg som alltid konnoterar man. Dessa markörer är starkt kopplade till ett specifikt genus vilket gör att de fungerar för sig själva, men det finns också markörer som får genus beroende på sin kontext. Långt hår kanske främst förknippas med ”kvinna”, men manliga artister med långt hår eller kvinnliga artister med kort hår ses inte som avvikande per

---

²⁶ Nick Murray, ”Q&A: Le1f Talks The Influence Of Ballroom And Working With Das Racist, Spank Rock, And Nguzunguzu”, *The Village Voice*, http://blogs.villagevoice.com/music/2012/05/le1f_dark_york_nguzunguzu.php (2014-12-13).

²⁷ Muñoz 1999, s. 19.

automatik. Tecken får alltså sin betydelse i relation till andra tecken, i sin kontext, och därför bryter de heller inte mot några normer och räknas därför som sociala typer.

När vi tittar på Zebra Katz video är det inte alls genus som är identitetsskapande, istället används vår kulturs tolkningssystem för att uttrycka *särskillnad* hos de personer som förekommer i hans musikvideo. Fokus är inte heller på Zebra Katz själv utan på de andra i videon. De personerna som vi får se i videon är inte vad som traditionellt anses vara vackra eller på annat sätt följa samhällets normer. Renata, den gamla modegurun, är gammal och därför inte önskvärd i en värld där ungdom och fräschör premieras och svetsaren Igor bryter både mot normen för hur en svetsare ska se ut och bete sig och vad en queer dansande kille har för jobb.

Judith Butler anser att genus är ett performativt och att vi, genom att vara en del av vår kultur, redan från barnsben får lära oss hur vi spelar rollen för det genus som vi blir tillskrivna vid födseln och att de markörer som signalerar manligt och kvinnligt är historiskt förankrade.²⁸ Om genus är performativt så är det också troligt att även identitet är performativt. Mykki Blanco har en könsöverskridande identitet vilket vi också får se i videon till "Haze.Boogie.Life". Le1f har också en könsöverskridande identitet men är istället simultan snarare än växelverkande som Mykki Blanco. Resultatet blir dock likadant: deras androgyna personligheter, en blandning mellan manligt och kvinnligt, är performativa.

Alla tre artister rappar och är öppet queera och därför har de tillsammans ofta satts in i en egen kategori, "gay rap" eller "queer rap", trots att de egentligen inte har mer än sin sexualitet och den genre av musik de gör gemensamt. Alla tre tycker detta är problematiskt. Le1f tycker inte att den genre som de satts in i representerar honom som musiker. Han skiljer mellan den personliga egenskapen att vara queer och uttrycker den egenskapen som något man *är* och som är frikopplat från hans musikskapande där hans musik definieras av vad *han* gör med den, inte yttre omständigheter.²⁹

Zebra Katz tycker också att det är problematiskt att sättas in i genren "queer rap". Dels tycker han att det kan ta fokus från musiken och att han blir känd för sin sexualitet och inte sin musik. Han vill också att den delen av Zebra Katz är något som lyssnaren ska förstå genom musiken i sig, inte något de ska läsa sig till i medierna. Men det faktum att han är svart är också en viktig del i hans egen identitet och något som gör att han tycker är viktigt att visa sig:

Creating a strong, black, other, queer male is something that really needed to happen because you don't see that that often, especially not in hip-hop. But it's terrifying standing up as a queer man.

---

28 Judith Butler, "Performative Acts and Gender Constitution: An Essay in Phenomenology and Feminist Theory", *The Art of Art History*, red Donald Preziosi, [1998] 2009, s. 356-366.

29 Chapman, Alex, "Discovery: Le1f", *Interview*, hämtad från:
<http://www.interviewmagazine.com/music/discovery-le1f/> (2014-12-13).

People are getting attacked all over the world, but you have to use your sexuality as a tool, instead of having them use it against you.³⁰

Det är viktigt för honom att själv ha kontrollen över den identitet som presenteras, han vill själv presentera sig som en queer man i sin musik men om medierna placerar in honom i en genre, som han inte är ensam om att forma, så har han inte den kontrollen längre utan blir istället en del av något annat.

Vi kan se här att identitetsskapandet kommer från två olika håll. Dels kommer identiteten från hur den tolkas då den kommer i kontakt med vår kultur där tecknet och tecknets betydelse är betydelsebringande. Den andra sortens identitetsskapande process kommer istället från kulturen då den försöker förstå vad den ser och kategoriserar den tillsammans med liknande företeelser. Det finns alltså två identitetsskapande krafter i representationen, den som subjektet, den vars identitet som undersöks, själv står för och den som samhället använder för att tolka och förstå världen.

Motstånd

I föregående avsnitt konstaterades det att de här tre artisterna avviker från de normer som finns i vårt samhälle i stort men att de är medvetna om deras utsatta roll som queera män i hiphopkulturen. I det här avsnittet vill jag vidare diskutera om avvikandet från normer kan vara ett sätt att motverka normerna, oavsett om detta är medvetet eller inte från subjektets sida.

José Esteban Muños skriver i sin bok *Disidentifications: Queers of Color and the Performance of Politics* att identiteten är skärningspunkten mellan hur vi själva uppfattar oss själva och det socialt konstruerade narrativet av jaget som visas upp i samhället.³¹ Därför är det inget problem om en person identifierar sig som en vit, heterosexuell man i sitt inre och den identiteten finns som en möjlighet att anta då den är en accepterad norm i majoritetskulturen. Detta skulle Muños kalla för ett "bra subjekt" då dennes identitet passar in i samhällets normer. Motsatsen är ett "dåligt subjekt" vars inre identitet inte passar med någon av de möjligheter som majoritetskulturen erbjuder.

Muños talar om att subjektet väljer identitet och att det finns en medvetenhet kring detta, men teorin bottnar ändå i det identitetsbegrepp som kommer från psykoanalysen. Psykoanalysens styrka ligger i att den kan hitta det som dolt i det undermedvetna men det gör det också svårt att med säkerhet säga hur sant påståendet är eftersom det ej går att falsifiera. Därför kan vi inte med denna teori säga säkert om identiteten aktivt skapas hos subjektet eller inte. Vad som

---

30 Laura Snoad, "Dazzle-Camo: An Interview With Zebra Katz", 2013-07-25, *The Quietus*, hämtad från: <http://thequietus.com/articles/12903-zebra-katz-interview> (2014-12-13).

³¹ Muñoz 1999, s. 6.

däremot kan göras med denna teori är att diskutera och abstrahera hur identiteten som begrepp skapas hos ett subjekt och hur den identiteten kan tolkas.

Själva akten att avidentifiera är att både tolka och att producera mening och går i en cirkulär rörelse mellan subjektet och samhället. Det börjar med att omvärlden först avkodas hos subjektet för att förstå samhället och sin egen plats i den och i förlängningen vilken identitet som denne skall inta. När avkodningen sker så finns tre möjliga scenarier. Den första antar att subjektet tolkar samhället och de identiteter som finns där och hittar den plats som det ska vara i eftersom den självuppfattade identitet överensstämmer med någon av de identitetspositioner som finns tillgängliga. Det andra scenariot är att subjektet anpassar sig till normerna och ignorerar att det finns en diskrepans mellan sin upplevda, inre identitet och den som subjektet i slutändan väljer. Det tredje scenariot är att subjektet inte hittar sin identitet i samhället men istället för att anpassa sig så går denne mot normerna och förkastar dem och skapar en ny identitet.³² De två senare scenarierna kan också kallas för identifiering och avidentifiering eller för assimilering och anti-assimilering.

Avidentifieringen skapar dock inget nytt utan den återanvänder och ger ny mening till de kombinationer av attribut och markörer som redan finns. Eftersom avidentifieringen använder sig av det som uppfattas som allmängiltigt och universellt av majoritetskulturen så kan den istället skapa alternativ för minoritetsgrupper som annars inte finns representerade. Så genom att skapa ett nytt sätt att placera sig själv i samhället så skapas också nya positioner där subjektet *kan* placera sig själv. Dessa platser är helt nya positioner eftersom majoritetskulturens är preskriptiv och därför gjort vissa identiteter omöjliga att inta, men som nu istället blir möjliga när avidentifieringen skapar nya kombinationer och positioner.³³

Avidentifieringen kan också sammanföras med begreppen sociala typer och stereotyper för att förstå detta spel med positioner. Muñoz menar att identiteten är mer svårångad för minoritetsgrupper eftersom samhället i stort är en plats där de sociala typerna härskar. För att undvika att bli reducerade till stereotyper så approprierar minoriteten majoritetskulturens sociala typer för att passa in i systemet. Men för att undvika att anpassa sig efter majoritetskulturen så skapar de sin egen identitet genom att göra hybrider av dem.³⁴

Mykki Blancos identitet bryter mot normerna som finns kring vilka identiteter som är accepterat för vem att besitta. Eftersom Mykki Blanco är en ”hon” blir det också tydligt att identitet och kropp är tätt kopplade till varandra. När Blanco bär en kvinnligt kodad identitet med den kroppen så är det ett brott mot normerna. Men hon gör det ändå. Det är heller inte bara en kvinnlig identitet utan det är en ultrakvinnlig identitet som hon *bör*, hon *gör* sig till kvinna genom att ikläda sig dessa identiteter. Hon är en avvikelse men istället för att låta det

---

³² Muñoz 1999, s. 25-26.

³³ Muñoz 1999, s. 31.

³⁴ Muñoz 1999, s. 5.

definiera henne så anammar hon denna roll som kvinna fullt ut för att ändå finnas med i maktmatrisen som hon egentligen är exkluderad ifrån.³⁵ För att matcha ultrakvinnan Blanco så är hennes manliga identitet också en förstärkt macho identitet när vi ser henne röra sig ute på gatan nattetid iklädd en bombarjacka och ett slagträ.

Michael Quattlebaum säger i en intervju:

"There is a very safe gay attitude toward entertainment," he says. "Which is: Make noise! But not too much noise. Make waves! But don't offend the wrong people. And if you want to really be accepted, you're going to have to tailor your image a little bit to a homogenized, heterosexual mainstream. I am not willing to do any of those things." He pauses. "I'm not going to be some sort of gay political dress-up doll."³⁶

I det citatet kan vi se att han är medveten om att det finns två vägar att gå, att antingen spela efter de spelregler som samhället sätter upp eller bryta mot dem (identifiering och aidentifiering, assimilation och anti-assimilation). Han väljer att bryta mot dem, han väljer anti-assimilering. I ett annat citat säger Mykki Blanco att en heterosexuell mans lovord är inget värt för honom eftersom han representerar sina fans, som oftast är queera själva. Han antyder att när en heterosexuell man lovordar honom så är det alltid med invändningen att hans musik är bra "för att vara gjort av en böj".³⁷

Den identitet som Le1f presenterar kan man tolka på två olika sätt. Det första är att han precis som Mykki Blanco är ett "dåligt subjekt" då de inte rättar sig efter de normer som finns i samhället. Le1f sammanställer sin egen identitet utifrån vad som redan finns där: manligt och kvinnligt. Men det skulle också kunna vara så att Le1f har en identitet som finns tillgänglig i vår kultur och i hans fall är det "bögen". Det är kanske inte en fullt ut accepterad identitet, eftersom det är en stereotyp, men det är en identitet som alla känner igen. Även om den identiteten inte är fullt ut accepterad i ett heteronormativt samhälle så finnas den som en möjlig identitet att inta.

Muñoz skriver att när en person vars identitet inte passar i samhällets normer finns representerad så sänder detta en stötvåg bland de "goda subjekten". Den här stöten gör denna avvikande person uppmärksam, och detta är kanske något som Le1f vill åt när han intar en identitet som är subversiv?³⁸ Syns man så finns man, och därmed blir man också representerad i samhället.

---

³⁵ Hall 2013, s. 248.

³⁶ Jenna Sauer, "The Making of Mykki Blanco", 2013-04-10, *The Village Voice*, hämtad från: <http://www.villagevoice.com/2013-04-10/music/mykki-blanco/full/> (2014-11-20).

³⁷ Justin Moran, "A Straight Man's Respect Doesn't Mean Shit To Rapper Mykki Blanco", 2014-10-24, *Paper*, hämtad från: http://www.papermag.com/2014/10/mykki_blanco_gay_dog_food.php (2014-12-14).

³⁸ Muñoz 1999, s. 6.

Den aidentifiering som vi finner hos Mykki Blanco och Lelf finns inte hos Zebra Katz. Hans identitet överensstämmer med hur en svart man ska se ut enligt de normer som finns, han sticker inte ut på det sätt som Blanco och Lelf gör. Dock så är han queer och är därmed avvikande från heteronormen men det är inget som visas i den identitet som han själv bär. Hans identitet är alltså med på samma villkor som andra hiphop-artister som placerar sig bland de heteronormativa normerna.

Men de identiteter som vi stöter på i hans musikvideo till BLK WICCAN är avvikande och placerar sig utanför de normer som vår kultur har. Det är dock små avvikelser från normen som vi ser, men icke desto mindre så finns de där. Alla placerar sig inom ramarna för vad som skulle klassificeras som sociala typer – förutom Igor som tänjer på gränserna lite för mycket och blir en stereotyp. Zebra Katz kanske inte kan sägas göra ett motstånd mot normer men videon som helhet kan sägas göra det då den visar avvikelser från de ideala och mest normerande identiteterna.

Det representationsbegrepp som bland andra Stuart Hall företräder är främst beskrivande för hur representationen sker på en mer grundläggande nivå men Stuart Hall tar också upp tre strategier för hur motstånd mot rasism och fördomar finns hos representations-begreppet.³⁹ Den första är hur befintliga negativa stereotyper har använts för att skapa sig en plats i samhället. Filmen *Shaft* från 1970-talet är ett sådant exempel där huvudpersonen är svart, våldsam, använder droger och är ute efter snabba pengar, ändå är ”den goda killen” i filmen. Den här strategin vill använda stereotypen och förändra den till en positiv bild men ändå bibehålla de drag som skapar identiteten hos subjektet, som i detta fall är personen Shaft. Problemet med denna strategi är att negativa fördomar fortsätter att präglade hur majoritetskulturen ser på afroamerikaner, kanske denna strategi till och med förstärker dem.

Den andra strategin är att ersätta negativt laddade representationer med positiva, till exempel genom att låta den svarta familjefadern eller den svarta fackföreningsaktivisten att synas istället för gängmedlemmarna. Problemet med denna strategi är att den enbart ger ett alternativ till de redan existerande representationer som finns av afroamerikaner. De negativa fördomarna och stereotypen av vad en afroamerikan finns fortfarande och utmanas inte direkt.

Den tredje strategin som Stuart Halls tar upp, som också är den han förespråkar, är när den svarta kroppen används utan att vara rädd för vad den konnoterar. Eftersom representationen och betydelsen är föränderlig och dynamisk så kan själva betydelsen också förändras om det ges ett alternativ. Genom att synas och låta sig tittas på så kan nya betydelser ges till den svarta kroppen.

---

³⁹ Hall 2013, s. 263-267.

SLUTSATSER

Mykki Blanco, Le1f och Zebra Katz är tre artister som definitivt bryter mot de normer som finns för hiphop. Tillsammans skapar de alternativ för hur artister i genren också kan se ut och agera i musikvideos. Så istället för att assimileras in i genren hiphop som också betyder att de skulle ha varit tvungna att anpassa sig till de normer som finns där så skapar alla tre ett nytt sätt att presentera sig själva: Mykki Blanco med sitt dubbla genus och Le1f med sitt simultana genus.

De resultat som framkommit efter analysen är att man skulle kunna se deras sätt att representera sig själv i sina videos som ett motstånd mot de normativa krafter som finns inom hiphop. Men det är också viktigt att se denna undersökning som tolkande av representationen i deras videos, ingen av dem har sagt i intervjuer att de aktivt gör ett motstånd mot genren som helhet. De uttrycker att genren är homofobisk men de agerar inte på detta. Istället för att försöka motverka detta så hämtar de inspiration från ballroomkulturen där det finns plats för dem.

Men det är inte bara i musikgenren som de bryter mot konventioner. Samhället i stort är heteronormativt och en binär genustillhörighet, därför finns det inte plats för queera eller genusöverskridande individer. Därför fungerar ballroomkulturen som en ”vattenhål” för de här tre artisterna eftersom de varken följer normerna för hiphopgenren eller de normer som samhället fastställer som sanna.

Det är alltså inte något helt nytt som vi får se utan de här artisterna återanvänder normer och konventioner från två olika håll på nya sätt. Det är två par av normer och konventioner som används: manligt-kvinnligt och hiphop-ballroom. Denna blandning blir vad som kallas för ”queer rap” trots att artisterna själva inte säger sig ansluta sig till den genren och heller inte vill tillskrivas att tillhöra den.

Zebra Katz skiljer sig dock från de andra två. Han är inte i fokus i sin video som hos de andra två utan låter istället andra personer stå i fokus. Eftersom dessa personer representerar det icke-normativa så är han varken lika explicit eller flagrant som Mykki Blanco och Le1f i sin video. Det sätt han bryter mot normer och konventioner på är mycket mer subtilt än de andra två. Detta gör också att Zebra Katz inte upplevs som lika banbrytande och okonventionell. Det okonventionella hos honom finns i den subtila representationen som sker men kanske främst hos artisten själv, eftersom han är queer och att han använder ballroom-kulturen som inspiration.

Frågan blir då om de brott mot normer och konventioner är en överlevnadsstrategi för dessa artister för att kunna fortsätta vara sanna mot den person som de är innerst inne, den identitet som själva uppfattar sig som, eller om det är ett motstånd mot hiphopgenren och samhället för de inte tillåter artisterna att vara sig själva? För att kunna svara på sådana specifika frågor så

skulle intervjuer med artisterna behövas där de själva får utveckla sin syn på sin gen identitet och den identitet som uttrycks i deras videos. Oavsett vilket så kan de sägas bringa nya normer och konventioner till en genre som inte välkomnar dem.

Det faktum att dessa tre artister ofta tillsammans sägs vara en del av en genre som kallas för ”queer rap” är också intressant. Denna kategorisering skulle kunna ses som en mekanism för att neutralisera avvikande beteenden och istället för att låta de vara normbrytande så inkorporeras dem istället i majoritetskulturen. Detta motsäger inte att samhällets normer är exkluderande utan antyder istället att det kan finnas långsamma krafter i vår kultur som verkar för förändring.

Det är också värt att komma ihåg att vi egentligen inte vet vem som står bakom de identiteter som vi möter i detta material. Likväl som att det kan vara artisternas alter-egon, som i Mykki Blancos fall där hon är ett performance som Michael Quattlebaum Jr gör, så kan det vara deras ”sanna” identiteter. Men det är också möjligt att det finns fler personer inblandade som har varit med och format identiteterna, såsom PR-ansvariga, producenter, regissörer, koreografer och andra som är delaktiga i produktionen av musikvideon. Detta i sig är egentligen inget problem för denna uppsats då den studerar hur identitet skapas i dessa musikvideos hos betraktaren. Det är tolkningen som är intressant, ej intentionen hos upphovsmannen.

En intressant aspekt av dessa identiteter är också var i samhället de här artisterna står någonstans, är de marginaliserade? Blir de motarbetade i genren? Det går bra för dessa artister, deras musik finns tillgänglig på Internet, deras musik hörs på radion och deras videos har flera tusen visningar på YouTube. Michael Quattlebaum sa i en intervju att om han hade haft det svårt att bli accepterad i samhället så hade han inte haft en bokningsansvarig.⁴⁰ Han är uppenbarligen redan accepterad. Men identitetsskapandet är ändå en intressant företeelse, oavsett vem som gör det och vilken position de har i den sociala hierarkin.

Även om intentionen inte är viktig så är det intressant att det finns tankar hos artisterna som är subversiva. Alla tre artisterna har uttryckt tankar om deras egen position i ett heteronormativt samhälle och att de är medvetna om homofobin som finns inom hiphopen. Därför är det en möjlighet att det finns en intention bakom den representation som sker, men den går inte att fastställas med de metoder som har använts i denna uppsats.

I framtiden så vore det intressant att utforska frågan om normer och identiteter på ett annat material. En möjlig väg är att fortsätta kartlägga hiphopmusik och undersöka artister, som likt Mykki Blanco och Le1f, är lika teatraliska, såsom Nicki Minaj, som å ena sidan anklagas för att spela patriarkatet i famnen men å andra sidan också ses som en feministisk popstjärna.

---

⁴⁰ Jenna Sauer, ”The Making of Mykki Blanco”, 2013-04-10, *The Village Voice*, hämtad från: <http://www.villagevoice.com/2013-04-10/music/mykki-blanco/full/> (2014-11-20).

Frank Ocean, en R&B-sångare som kom ut som homosexuell för ett par år sedan, bryter inte mot några normer i sin identitet, mer än att han är queer. Han liknar därför Zebra Katz, därför hade det varit intressant att undersöka om det finns något subversivt i hans identitet.

SAMMANFATTNING

Denna uppsats undersöker hur identiteten skapas hos tre hiphopartister, Mykki Blanco, Le1f och Zebra Katz. Artisterna brukar tillskrivas genren ”queer rap”. Jag ville veta hur identiteten skapas hos dessa tre och om deras identiteter kan tolkas som en opposition mot samhällets normer.

För att analysera identiteten började jag analysera hur artisterna representeras i deras musikvideos. Begreppen *sociala typer* och *stereotyper* fungerade som ett sätt att föra diskussionen från representationen till normer. Artisterna kan sägas använda tre olika sätt att uttrycka sin identitet. Mykki Blanco använder dikotomin manligt och kvinnligt och vi får se honom i båda rollerna. Le1f har en snarlik identitet men han använder istället manligt och kvinnligt simultant. Zebra Katz är istället passiv i sin video men de andra personerna som förekommer i videon avviker från normen i olika grader.

För att kunna svara på frågan om deras identiteter är subversiva så används diskursbegreppet för att utforska hiphop-och ballroom-kulturen som dessa artister både arbetar inom och uttrycker att de hämtar inspiration från. Med utgångspunkt i dessa två diskurser tillsammans med dikotomin manligt och kvinnligt så används José Esteban Muñoz teorier kring aidentifikation för att utforska hur de här tre artisterna använder normer från olika delar av samhället för att skapa sin egen identitet.

Eftersom de blandar fragment från redan befintliga identiteter så skapar de nya identiteter till sig själva istället för att rätta sig efter de identiteter som finns tillgängliga. De väljer bort att assimileras och därför kan de sägas vara subversiva mot majoritetskulturen och de normer som finns i den.

KÄLLOR OCH LITTERATUR

Elektroniska källor

Battan, Carrie, "We Invented Swag: NYC's Queer Rap", 2012-03-21, *Pitchfork*, hämtad från: <http://pitchfork.com/features/articles/8793-we-invented-swag/> (2014-12-17).

Chapman, Alex, "Discovery: Le1f", *Interview*, hämtad från: <http://www.interviewmagazine.com/music/discovery-le1f/> (2014-12-13).

Fitzmaurice, Larry, "Watch: Mykki Blanco Wields a Bat, Gets Disorienting in the New Video for 'Haze.Boogie.Life'", 2012-10-12, *Pitchfork* hämtad från: <http://pitchfork.com/news/48194-watch-mykki-blanco-wields-a-bat-gets-disorienting-in-the-new-video-for-hazeboogielife/> (2014-12-13).

Hattenstone, Simon, "From Snoop Dogg to Snoop Lion: the reinvention of a gangster rapper", 2013-04-06, *The Guardian*, hämtad från: <http://www.theguardian.com/music/2013/apr/06/snoop-dogg-lion-interview> (2014-12-27).

Kretowicz, Steph, "Mykki Blanco interview: 'I'm basically just doing glam rock'", 2013-03-28, *Dummy*, hämtad från: <http://www.dummymag.com/features/mykki-blanco-interview-i-m-basically-just-doing-glam-rock> (2014-12-13).

Moran, Justin, "A Straight Man's Respect Doesn't Mean Shit To Rapper Mykki Blanco", 2014-10-24, *Paper*, hämtad från: http://www.papermag.com/2014/10/mykki_blanco_gay_dog_food.php (2014-12-14).

Murray, Nick, "Q&A: Le1f Talks The Influence Of Ballroom And Working With Das Racist, Spank Rock, And Nguzunguzu", 2012-05-04, *The Village Voice*, hämtad från: http://blogs.villagevoice.com/music/2012/05/le1f_dark_york_nguzunguzu.php (2014-12-13).

Sauers, Jenna, "The Making of Mykki Blanco", 2013-04-10, *The Village Voice*, hämtad från: <http://www.villagevoice.com/2013-04-10/music/mykki-blanco/full/> (2014-11-20).

Snod, Laura, "Dazzle-Camo: An Interview With Zebra Katz", 2013-07-25, *The Quietus*, hämtad från: <http://thequietus.com/articles/12903-zebra-katz-interview> (2014-12-13).

Tryckta källor

Bailey, Marlon M., "Performance as Invention: Ballroom Culture and the Politics of HIV/AIDS in Detroit", *Souls: A Critical Journal of Black Politics, Culture and Society*, 2009, s. 253-274.

Butler, Judith, "Performative Acts and Gender Constitution: An Essay in Phenomenology and Feminist Theory", *The Art of Art History*, red Donald Preziosi, Oxford University Press, Oxford, [1998] 2009, s. 356-366.

Dimitriadis, Greg, *Performing Identity/Performing culture: Hip Hop as Text, Pedagogy, and Lived Practice*, rev. ed., P. Lang, New York, 2009.

Dyer, Richard, "Stereotyping", *Media and Cultural Studies*, Durham, Meenakshi Gigi & Kellner, Douglas M. (red.), Rev. ed 2006, Blackwell Publishing, Malden, MA, 2006, s. 353-365.

Hall, Stuart, Jessica Evans & Sean Nixon (red.), *Representation*, 2. ed., SAGE, London, 2013.

Hedberg, Sofia, "Wut is wut?": *En studie av maskuliniteter och sexualiteter inom hiphop-genren*, kandidatuppsats, Institutionen för musikvetenskap, Uppsala universitet, 2013.

Johanson, Moa, *Werkin' girls : a critical viewing of femininity constructions in contemporary rap*, Institutionen för kultur och lärande, masteruppsats, Södertörns högskola, 2013.

Johnson, E. Patrick & Mae G. Henderson (red.), *Black Queer Studies: A Critical Anthology*, Duke University Press, Durham, NC, 2005.

Muñoz, José Esteban, *Disidentifications: Queers of Color and the Performance of Politics*, Univ. of Minnesota Press, Minneapolis, 1999.

Neal, Mark Anthony & Forman, Murray (red.), *That's the Joint!: the Hip-hop Studies Reader*, Routledge, London, 2004.

Storey, John, *Cultural Studies and Popular culture: an introduction*, 4 ed., Pearson, Harlow, 2006.

Video

mediumgrey89, "BLK WICCAN – Zebra Katz", 2013-1-17, hämtad från:
http://youtu.be/tgf_ekShQFs (2013-12-27).

CampAndStreet, "Le1f – Wut (Official video)", 2012-07-19, hämtad från:
<http://youtu.be/Nrnq4SZ0luc> (2013-12-27).